

ช้อยเตี้ยวกัน

ช้อยเตี้ยวกัน

รวมเรื่องสั้นทางวัด "ซีไวท์"
ประจำปี ๒๕๖๗

บ้านผมอยู่ในซอย เหมือนซอยอีกห้าหมื่นหกพันซอยในกรุงเทพฯ ธนบุรีที่จอแจและคับแคบ ผมไม่รู้จัก
ผู้คนในซอยนี้กี่คนนัก เพราะไม่มีเวลามามั่วสุมหรือทำความรู้จักกับใครๆ จะมีคนที่รู้จักก็เพียงแม่ค้าขาย
กับข้าวเจ้าของร้านกาแฟ และร้านอาหารอีกร้านหนึ่งที่ผมกินข้าวเป็นประจำ

ก็เพียงแต่รู้จักหน้าตากัน มีผมฝ่ายเดียวที่รู้จักชื่อพวกเขา และก็ไม่ใช่เรื่องอะไรที่เขาจะต้องมารู้จักชื่อ
ผม และก็ไม่ใช่เรื่องอะไรที่ผมจะต้องไปบอกกับพวกเขาว่าผมชื่อนั้นชื่อนี้

ที่นี่ก็เหมือนซอยอื่นๆ คือมีจ๊กโก้เจิวจ้าวประจำตรอก มีพวกเกรสัพเพหระที่วันๆ เอาแต่นั่งร้าน
กาแฟรอให้ถึงวันเสาร์อาทิตย์เพื่อจะได้มีที่ไป คือไปสนามม้าและเพื่อที่จะกลับมาพุ่มพวยเพราะหมดตัวใน
ตอนค่ำและเพื่ออีกที่...เพื่อที่จะออกหาทางที่จะได้เงินมาให้ควักในตอนกลางคืน

ในซอยนี้มีทั้งผู้ค้าและผู้ศรัทธาเสพติด ทั้งที่ศรัทธาแก้ปวด กัญชยาฝิ่นจนกระทั่งติดกลืนทินเนอร์ ที่นี้มี
ทั้งขุนโจรและกระจอกโจร และสารพัดของผู้ชำนาญวิชาชีพโจร จากการที่นั่งร้านกาแฟบ่อยๆ ทำให้ผม
ทราบว่ ถ้าผมคิดจะเอาดีในทางมิฉฉาชีพนี้แล้ว สิ่งที่ผมควรจะลงทุนที่สุดคือการตั้งตัวเป็นเอเยนต์โจรใน
ซอยนี้ เพราะที่นี้เต็มไปด้วยผู้ชำนาญพิเศษในแต่ละสาขาโจรไม่ว่าจะเป็นจ้ดรดัจด์บ้าน ย่องเบาและย่อง
หนัก คือชนหนัก ขนจน***น ไม่ว่างจะเป็นเรื่องดีรันฟันแทงหรือปล้นฆ่า ผมเคยเห็นจ๊กโก้พลัดถิ่นสองคน
โดนตีเสียและปางตายที่หน้าร้านกาแฟ

ซอยอันจ้อกแจ้กในตอนกลางวัน จะเปลี่ยนเป็นเปลี่ยวอย่างน่ากลัวในตอนกลางคืน เพราะมีเพียง
ช่วงแรกของซอยเท่านั้นที่เป็นตึกแถวและมีร้านค้า เมื่อพ้นสะพานไม้ข้ามคูไปแล้วก็จะเป็นบ้านคนสลัดกับ
พงหญ้ารก และมีที่อยู่อาศัยซึ่งไม่น่าจะเรียกได้ว่าเป็นบ้านอยู่ระเกะระกะทั่วไป ซอยนี้เป็นแหล่งสลัมใหญ่
อีกแห่งหนึ่งของกรุงเทพฯ

ทางเดินในซอยนี้วกวน มีซอกเล็กซอยน้อยที่จะลัดเลี้ยวไปออกถนนใหญ่ได้สามทาง บริเวณที่ใกล้
ถนนใหญ่จะมีบ้านเรือนหนาตา เมื่อห่างถนนเข้ามาก็จะเป็นโลกอีกโลกหนึ่ง มีทั้งสะพานไม้แผ่นเดียวเลาะ
เลี้ยวและทางปูนแฉบบๆ

ผู้นำใหญ่อันแรกไปด้วยพงหญ้าและเศษขยะแห่งนั้นมีสะพานไม้แข็งแรงทอดข้าม เป็นทางสัญจร

คำคัญของผู้คนที่อยู่ในซอกเล็ก เมื่อลงจากสะพานไม้แห่งนี้แล้วเข้าไปนานกับคุณน้ำอีกประมาณสองร้อย เมตรเป็นบ้านที่ผมและพี่ชายเช่าอยู่ ถ้าเดินตรงออกไปอีกประมาณห้าร้อยเมตรจะถึงปากซอย ซึ่งเป็นถนน ใหญ่และมีรถเมล์หลายสายวิ่งผ่าน

ผู้หญิงน้อยคนเต็มทีที่จะกล้าใช้ซอยนี้คนเดียวในตอนกลางคืน การปล้นจี้และการลวนลามผู้หญิงเป็น เรื่องปกติ ทางปูนที่สร้างมารับสะพานไม้แห่งนี้กว้างไม่ถึงสองเมตร แดกแขนงออกไปเป็นซอกเล็กซอก น้อยทั้งที่เป็นสะพานไม้ และเป็นทางเดินดินลูกรังเล็กๆ ที่มีหญ้าสูงท่วมหัว บางตอนเป็นกองขยะเหม็น ค่ลึ่ง หลายหนที่ผมรู้สึกแปลกใจที่ซอยอยู่ที่นี่อยู่ใจกลางของกรุงเทพมหานคร เพราะเพียงสิบกว่านาทีเมื่อเดิน ออกถึงถนนใหญ่กลับเต็มไปด้วยตึกกรมไอ้อ่า ผมเคยถามเล่นๆ กับพี่ชายว่า รู้ไหม กรุงเทพฯเป็นเมืองนรก หรือเมืองสวรรค์

ผมและพี่ชายมาจากต่างจังหวัด พี่ชายผมทำงานแล้ว ส่วนผมเรียนอยู่มหาวิทยาลัยปีสุดท้าย ผมไป มหาวิทยาลัยทุกวันเว้นวันเสาร์อาทิตย์

ปากซอยเป็นคลอง มีสะพานคอนกรีตใหญ่ให้รถเล่นข้ามได้ ป้ายรถเมล์อยู่ตีนสะพาน อยู่ใต้ต้นหา นกยูงอันร่มรื่น ทุกเช้ามีคนมารอรถเมล์กันมากมาย ผมมารอที่ป้ายนี้ทุกเช้า

และเช้าวันหนึ่งผมก็พบเธอ

ผมอยู่ซอยนี้มานานกว่าสองปี ไม่เคยเห็นเธอมาก่อนเลย แม้ว่าซอยนี้จะมีผู้คนอยู่คับคั่ง แต่ผมก็จำ หน้าคนที่เห็นรอรถเมล์ด้วยกันบ่อยๆ ได้เกือบทุกคน เธออาจเป็นคนเพิ่งมาอยู่ใหม่ก็ได้ เพราะไม่คุ้นหน้า และไม่เคยเห็นเธอแถวนี้มาก่อน เธอแต่งชุดนักศึกษาผมมองเข็มติดหน้าอกและหัวเข็มขัดของเธอไม่ถนัด ครั้นจะขยับเข้าไปดูให้ถนัดก็ไม่ใช่ที่ จนกระทั่งรถวิทยาลัยแห่งหนึ่งวิ่งเข้ามาจอดแล้วเธอเป็นคนหนึ่งที่ก้าว ขึ้นรถนั้นแหละ ผมถึงรู้ว่าเธอเรียนอยู่วิทยาลัยแห่งนั้น อยู่ไกลจากที่นี่ไปมากและอยู่คนละทางกับที่ผมเรียน อยู่

ผมไม่ควรสนใจเธอมากไปกว่านี้ ผมพยายามบอกตัวเองอย่างนั้น ประการแรกผมไม่ใช่คนที่อยากได้ ใครมีแฟนเหมือนใครอื่นเขา เรียนมหาวิทยาลัยมาเกือบสี่ปีก็ไม่เคยมีแฟน และประการต่อมา ไม่มีผู้หญิงที่ มหาวิทยาลัย ไม่ว่าจะเป็นคนละเดียวกันหรือต่างคณะจะมาชอบผม และถึงผมจะเคยเมียงๆ ใครอยู่ บ้าง ความซื่อซบถกับความซื่อซบถก็ไม่ช่วยให้ผมมีแฟนเหมือนใครเขาอื่น รูปไม่หล่อขนาดเป็นส่วนหนึ่ง

ละ ความไม่ช่างพูดและไม่ค่อยจะอยากร่วมกิจกรรมอะไรที่มีผู้หญิงเป็นอีกส่วนหนึ่ง ไปเรียนก็เฮฮากับเพื่อนฝูงไปวันๆ ตะตะก้อ เข้าห้องสมุด ฟังแลคเชอร์ ก็เท่านั้น

แต่น่าแปลก ที่เพียงแต่เห็นเธอครั้งแรก ผมกลับนึกถึงหน้าเธออยู่ตลอดเวลา เหมือนกับที่ผมเคยเห็นและเคยชอบผู้หญิงหน้าตาแบบนี้ ผมถามตัวเองว่า เธอสวยหรือ และตอบตัวเองได้ในทันทีว่าเธอสวยมาก รูปร่างสูงบาง ผิวค่อนข้างคล้ำ ผมยาวเหยียดรวบเรียบไว้ด้านหลัง ตาโต จมูกสวย ปากก็หยักลึกสวย เออ...แน่ะ ผมจำหน้าเธอมาพรรณนาได้มากขนาดนี้เชียวหรือนี่

ผมพยายามไม่นึกถึงเธอ ผมเป็นคนไม่ค่อยจะใส่ใจกับเรื่องเหล่านี้อยู่แล้ว ผมคิดว่าคิดไปก็เท่านั้น ฝันไปก็เท่านั้น คุณเออะ...ผมฝันจนเหม่อ รถเมล์เล่นเลยไปสามสี่คันแล้ว

ผมคงไปเรียนหนังสือตามปกติ และไม่ได้พบเธออีกเลยจนหลายวันต่อมา เมื่อผมพบเธอเดินข้ามสะพานไม้มาในเช้าวันหนึ่ง

บ้านเธออยู่ในซอยลึกนี้เอง ผมรีบร้อนกระทั้งเธอเดินขึ้นหน้าไป และเดินตามเธอไปห่างๆ วันนี้เป็นวันหนึ่งในไม่บ่อยวันนักที่ผมเดินไปขึ้นรถเมล์ปากซอยอย่างไม่รีบเร่ง ผมเดินมองข้างหลังของเธอไปตลอดทาง เว้นระยะห่างพอสมควรไม่ให้ใครสังเกตได้ เธอแต่งตัวเรียบร้อย เสื้อนักศึกษาขาวสะอาดรีดเรียบ กระโปรงแคบๆ สีน้ำเงินยาวถึงกลางหัวเข่า มือขวาประคองหนังสือแนบตัว มือซ้ายถือผ้าเช็ดหน้าสีขาว

หลังจากนั้นต่อมา ผมจึงสังเกตได้ว่าเธอจะถือผ้าเช็ดหน้าในมือทุกครั้ง และทุกครั้งจะเป็นผ้าเช็ดหน้าสีขาว

ป้ายรถเมล์ที่ปากซอยอยู่ใต้ทางนกยูงต้นใหญ่ขณะนี้ในเดือนมิถุนายน ดอกสีแดงของมันสวยสว่าง ผมชอบดอกสีแดงของทางนกยูง อาจเป็นเพราะผมเป็นคนชอบสีแดงก็ได้ ผมคิดว่าทางนกยูงเป็นดอกไม้ที่มีความงามและความสง่าในเวลาเดียวกัน ไม่เหมือนดอกตะแบกที่ดูบอบบางหรือลมแล้งที่ดูนุ่มนวลพริ้งพรายบางกึ่ง ซ้อดอกสีแดงของมันไม่มีใบสีเขียวแทรกแซมเลย มันอวดความเข้มตัดกับสีฟ้าามอง

ทางนกยูงให้ความมีชีวิตชีวาแก่ผม โดยเฉพาะวันอย่างวันนี้ วันที่ได้ขึ้นแอมมองเธอคนนั้นอีก เธอขึ้นเจียบๆ รอรถของทางวิทยาลัย ไม่ล่อกล่อกวอกแวกเหมือนผม แต่ก็หมายถึงผมในวันอื่นๆ

ดอก ไม่ใช่วันนี้ เพราะผมยืนฟังต้นหางนกยูงสังเกตุเธออยู่เงียบๆ และมีสมาธิ รถเมล์ที่จะพาผมไปสู่ มหาวิทยาลัยผ่านไปคันแล้วคันเล่า แต่ผมมิได้สนใจจนกระทั่งรถวิทยาลัยของเธอเข้ามาจอดเทียบ พุดบาท เมื่อเธอก้าวขึ้นรถนั้นแหละ ผมจึงรอรถเมล์คันของผมอย่างจิตใจอยู่กับเนื้อกับตัวมากขึ้น

ผมพยายามข่มจิตข่มใจตัวเองว่าอย่างฟุ้งซ่านเกี่ยวกับตัวเธอคนนั้นให้มากเกินไป เธออาจมีคนรักอยู่แล้วก็ได้ เพราะผู้หญิงสวยอย่างเธอจะอยู่รอดปลอดภัยไปได้อย่างไร ผมคิดว่าผมปรามใจตัวเองได้ แต่ความจริงแล้ว เปล่าเลย เพราะมีนานและเหมือนมีตั้งใจ ผมก็เริ่มรู้เวลาออกจากบ้านของเธอ

ปกติผมจะออกจากบ้านไปเรียนหนังสือตามสบาย บางวันออกแต่เช้าบางวันออกสาย และบางวันก็เลยไปถึงเที่ยง แต่หลังจากที่ออกจากบ้านแต่เช้าอยู่สองสามวันโดยมิได้ตั้งใจและพบเธอที่ป้ายรถเมล์ทุกครั้ง ผมก็เลยสังเกตได้ว่าเธอจะออกจากบ้านตอนประมาณเจ็ดโมงเช้าที่นี้ผมก็เลยออกจากบ้านแต่เช้าทุกวัน ออกมาก่อนเจ็ดโมง ทำรีๆ รอๆ อยู่ที่หัวสะพานไม้ไม่นาน ผมก็จะเห็นเธอเดินข้ามสะพานไม้ออกมาจากซอยลึกแคบนั้น

ผมจะมีเวลามองเธออีกพักหนึ่งที่ป้ายรถเมล์ เพราะรถของวิทยาลัยเธอจะผ่านมาราวๆ เจ็ด โมงสิบห้า ถึงเจ็ด โมงครึ่ง

ผมจับผู้หญิงไม่เป็น ต้องยอมรับไว้ตรงนี้เลยว่าผมจับผู้หญิงไม่เป็น และไม่ประสีประสาเอาเลย เมื่อเห็นเธอเดินข้ามสะพานไม้มา ทุกครั้งที่ผมจะรีบเดินหนีไปจากเธอทันที ไม่ให้เธอรู้สึกได้ว่าผมกำลังมองเธออยู่ บางวันผมทำเป็นจุกจิกคิดว่าลืมอะไรบางอย่าง แล้วทำที่รีบเดินกลับบ้าน พอเธอเดินเลยไปแล้วผมจึงย้อนกลับมาเดินตามหลังเธอ หรือบางทีผมก็รีบจ้ำให้ถึงป้ายรถเมล์เร็วๆ โดยไม่หันกลับมามองเธอที่เดินตามมาข้างหลังเลย ไปรอมองดูเธอเดินมาสู่ป้ายรถเมล์ด้วยความอึดเอิบระทึกใจ

น่ากลัวผมจะรักเธอเข้าแล้วกระมัง ผมไม่เคยนึกถึงกังวลถึงผู้หญิงคนไหนอย่างนี้มาก่อนเลย จากอาทิตย์เป็นเดือน ระยะเวลาหลังพอเห็นเธอใจผมก็ระทึกสะท้านขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล มันตื้นตื้น... ตื้นตื้น คล้ายจะบอกว่า นั่นยังงั้น มาแล้ว เธอมาแล้ว... บางครั้งผมโมโหใจตัวเองที่มันช่างตื้นได้ตื้นดี ตื้นจนผมหนวกหูและกลัวคนใกล้ๆ จะได้ยินเสียง ผมเคยผลุนผลันขึ้นรถเมล์ให้พ้นๆ มาเสีย เพื่อจะมารู้สึกเสียดายที่ไม่ได้มองเธอให้เต็มตาในวันนี้

ผมปฏิบัติกรแอบมองอย่างนี้ทุกวัน เว้นวันหยุดราชการ และเธอไม่เคยรู้สึกเลยว่าผมแอบมองและสนใจเธออยู่

สภาพเช่นนี้ไม่ดีเลย เพราะมันทำให้ผมไม่มีความสุขและเป็นกังวลตลอดเวลา ผมหาวิธีที่จะทำ ความรู้จักกับเธอไม่ได้ ไม่รู้ว่าหาวิธีไหนดีที่จะดูไม่น่าเกลียด แค่สบตาเธอผมยังรีบหลบทำเป็นไม่รู้เรื่อง ไม่สนใจแล้วผมจะให้เธอรู้จักกันได้อย่างไร ผมจะไปขอทำความรู้จักกับเธอได้อย่างไร

เช้าวันหนึ่ง หลังจากนอนคิดมาทั้งคืน ผมคิดว่าจะต้องไปดักเธอและทักเธอให้ได้ในวันนี้ เป็นตาย ยังไงก็ต้องทักเธอให้ได้ เธอจะพูดกับผมหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ผมตื่นแต่เช้าแต่งตัวเรียบร้อย คาดเข็มขัด มหาวิทยาลัยทั้งที่ปกติไม่เคยใช้ ถ้าไม่เกรงว่าพี่หรือเพื่อนจะเห็นเข้าผมอยากจะผูกเนคไทเสียด้วยซ้ำ

ผมมายืนกระสับกระส่ายอยู่ที่ใกล้ๆ กับสะพานไม้ทำเป็นเกรงไปเกรงมาเพื่อไม่ให้คนที่เดินไปมาสงสัย ว่าผมมารอใคร คิดหมายมั่นในใจว่าวันนี้จะต้องทักเธอและเดินคุยกับเธอไปให้ถึงป้ายรถเมล์ปากซอยให้จบ ได้ ยืนตัวเขินมือขึ้นอยู่สักครึ่งชั่วโมงก็เห็นเธอเดินข้ามสะพานไม้มา ใจผมเต้น... เต้นจนผมรู้สึกว่ามีใคร โท้งเท้าจะแยกออกเพราะแรงสะเทือน

เธอมาแล้ว เดินมาแล้ว กำลังลงสะพานไม้มาแล้ว มือขวาถือหนังสือแนบอกพร้อมด้วยกระเป๋าใส่ดำ ใบเล็กๆ ผ้าเช็ดหน้าสีขาวอยู่ในมือซ้าย เธอลงสะพานไม้มาแล้ว...เธอเดินตรงมาที่ผมแล้ว...มาแล้ว...เธอเดิน มาถึงผมแล้ว...กำลังจะเลยไปแล้ว...เธอเดินผ่านไปแล้วปากผมขยับไม่ได้เลย

ผมไม่ได้เดินตามเธอออกไปป้ายรถเมล์หรอก เดินกลับเข้าบ้านเอาหัวโขกประตูเสียดที่หนึ่งด้วยความ โมโหตัวเอง นอนแข็งมอเพดานอยู่เกือบสองชั่วโมงกว่าจะออกไปขึ้นรถเมล์เรียนได้

ผมรู้จักวิทยาลัยที่เธอเรียนอยู่ เคยคิดว่าจะไปเดินเล่นแถวนั้นเพื่อจะพบเธอบ้าง แต่จะมีประโยชน์ อะไรเล่า แค่พบเธอแทบทุกวันที่นี่ ผมยังไม่มีปัญญาจะทำความรู้จักกับเธอได้

ลมฝนทำท่าจะมา ดอกหางนกยูงที่ป้ายรถเมล์ร่วงพลีว เดี่ยวนี้การพบเธอแค่ตอนเช้าเริ่มไม่อึดพอ สำหรับผม ผมลองใช้เวลาตอนเย็นของบางวันที่ไม่ได้ไปมหาวิทยาลัยหรือบางวันที่กลับมาบ้านเร็วมาเกร่รอ เธอที่ร้านกาแฟบ้าง ที่ป้ายรถเมล์บ้าง แถวสะพานไม้บ้าง หวังว่าบางทีผมอาจได้เห็นเธออีกช่วงหนึ่ง จจริงๆ ด้วยแต่รอรออยู่สักสามสี่วันผมก็เห็นเธอลงจากรถของวิทยาลัยมาตอนราวๆ เกือบหกโมงเย็น

ที่นี้ผมก็เลิกเถลไถล สี่โมงกว่าผมก็เลิกสนใจสิ่งไหนทั้งหมด รีบขึ้นรถเมล์กลับบ้านมารอเธอที่ป้าย รถเมล์ รถของวิทยาลัยของเธอจะมาถึงราวๆ ห้าโมงครึ่งถึงหกโมง มาถึงตอนนี้ ผมว่าเธอคงรู้แล้วว่าผมเป็นคนซอຍเดียวกับเธอ

เธอเดินไม่มองใครอย่างนั้น แต่ทำให้เธอรู้ว่าผมอยู่ชอยเดียวกับเธอผมก็ดีใจมากแล้ว เพราะคนในชอยนี้มีเป็นพัน วันๆ เดินเข้าออกไม่รู้วาท่าไหร่ และก็ไม่ใช่ผมเท่านั้นที่แอบสนใจเธอ คนอื่นๆ ก็มี รวมทั้งจิกโก้ประจำตรอกที่ตะโกนอย่างไม่เกรงใจว่าคนสวยมาแล้ว เมื่อเห็นเธอเดินผ่าน แล้วบางทีก็มีคำพูดที่ผมไม่ต้องการได้ยินตามมา แต่เธอก็นิ่งและสงบ ไม่เคยเหลียวไม่เคยเปลี่ยนสีหน้า

ผมหาวิธีอีกหลายครั้งหลายหนที่จะทำความรู้จักกับเธอ ทำไมการจะรู้จักผู้หญิงสักคนหนึ่งถึงได้ยากเย็นอย่างนี้ จะเขียนจดหมายหรือก็ไม่กล้า เขียนแล้วจะส่งให้เธอได้อย่างไร ชื่อเธอผมก็ยังไม่รู้จัก ผมเคยเดินตามเธอไปห่างๆ จนเห็นเธอเลี้ยวเข้าบ้าน เป็นบ้านไม้ธรรมดาแต่มีรั้วสังกะสีสูง ผมไม่รู้ว่ามีใครอยู่ในนั้นบ้าง จะเขียนจดหมายถึงเธอได้อย่างไร ผมเงินที่จะเอาไปให้เธอซึ่งๆ หน้า จะจ้างเด็กๆ ที่วิ่งเล่นอยู่เอาไปให้ก็ไม่กล้าอีกนั่นแหละ อะไรๆ ผมก็ไม่กล้า แล้วทำไมผมจะต้องมาชอบเธอเอามากๆ อย่างนี้ ทั้งๆ ที่ไม่เคยพูดจารู้จักชื่อกันด้วยซ้ำ

เห็นจะต้องลองอีกที ผมจะต้องไปรู้จักกับเธอให้ได้เป็นยังไงเป็นกันแต่วันนี้บรรยากาศไม่เป็นใจ จิกโก้สามสี่คนยืนอยู่บนสะพานไม้ส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวทักเธอ ผมถอยกลับมาขึ้นคูอยู่ห่างๆ เห็นเธอหน้าบึ้งบอกรับมือไม่รับ ผมเลยเดินตามหลังเธอไปเงียบๆ เหมือนเคย

รุ่งขึ้น ผมไปรอไหม่ คราวนี้เธอเดินมาคนเดียวออกจากผู้คนร่วมชอยที่เดินเข้าออกตามปกติแล้วไม่มีจิกโก้ ไม่มีใครอื่นที่จะมาเกี่ยวข้องกับวิถีทางของผมและไม่มีวิ้วแวว่าเธอจะอารมณ์เสียเหมือนเมื่อวาน เธอเดินมาทางผมแล้ว ผมทำเป็นเพิ่งเดินออกจากบ้าน วันนี้ลมแรง แรงแหมื่นเสียงเดินระทึกของหัวใจผม เธอเดินมาถึงแล้วเขียนจะคล้อยหลัง ตาละซี...ผมไม่ได้นึกมาก่อนเลยว่าเปิดประโยคแรกว่าอย่างไร

“วันนี้ลมแรงนะครับ” ผมเปิดประโยคแรกออกมอย่างรีบเร่ง ด้วยเกรงว่าเธอจะเดินเลยไปเสียลมแรงจริงๆ เพราะเสียงผมไปไม่ถึงหูเธอดอก ปากผมสั้นเสียงมันหายวูบกลับเข้าไปในลำคอหมด เธอเดินผ่านไปโดยที่ไม่รู้เลยว่า ผู้ชายคนหนึ่งได้ใช้ความกล้าหาญที่สุดเท่าที่จะเคยใช้มาในชีวิตกับเธอเมื่อครูนี

ผมหยุดมองเธอสักครู่ใหญ่ แล้วเดินตามเธอออกมาที่ป้ายรถเมล์ด้วยหัวใจอันแห้งเหี่ยว ผมมามองเธออีกครั้งที่ป้ายรถเมล์ ผมควรตัดสินใจอะไรสักอย่างในวันนี้เพราะผมได้ใช้ความกล้าหาญที่สุดไปแล้ว ผม

ควรจะทำอะไรในเรื่องนี้ได้ง่ายกว่าที่เคย เพราะฉันปล่อยเลื้อยเรื่อยไปอย่างนี้ ผมเห็นจะทรมานตาย
ไปก่อนวัยอันควรเป็นแน่

ผมพยายามเพ่งมองเธอทางด้านหลัง เธอไม่รู้สึกรู้สึเพราะมีแว่นแต่จะเงี้ยวดูว่ารถของวิทยาลัยมาหรือ
ยัง พอเห็นรถของวิทยาลัยวิ่งมาแต่ไกลดูเธอค่อยแจ่มใสขึ้น ขยับตัวอย่างอ่อนคลาและจังหวะนั้น เธอหัน
หน้ามาทางผมเราสบตากัน และอาจเป็นเพราะผมตั้งใจเอาไว้ก่อนแล้วก็ได้ ผมจึงไม่รีรอที่จะส่งยิ้มออกไป

เหมือนตาฟาด ผมเห็นเธอยิ้มตอบผม ผมหันไปมองข้างหลังเพื่อให้แน่ใจว่าเธอไม่ได้ยิ้มกับคน
อื่น ไม่ เธอยิ้มให้ผมจริงๆ ทุกคนที่รอรถเมล์อยู่ไม่มีใครสนใจใคร ผมหันกลับมาหาเธออีกครั้ง เธอมี
รอยยิ้มมากกว่าเดิมขณะที่ก้าวขึ้นรถของทางวิทยาลัย ผมมองตามรถนั้นจนลับสายตา รู้สึกว่าโลกสว่างไสว
กว่าทุกวัน หางนกยูงสีแดงสดจ้านั้น เหมือนจะยิ้มยิ้มวิ่งรี่ไปกับผมด้วย

ผมแทบไม่เป็นอันเรียนเลยในวันนั้น กระต๊อบกระต๊อบรอเวลาที่โมงเย็นเพื่อจะนั่งรถกลับมารอรถ
วิทยาลัยของเธอที่จะพาเธอกลับมา แต่วันนี้ผมรอเธอเพราะเธอไม่ได้กลับมาที่รถของวิทยาลัยด้วย เธออาจ
คิดอะไรที่ไหนจนกลับไม่ทันรถของทางวิทยาลัยก็ได้ ผมปลอบใจตัวเองขณะเดินเข้าบ้าน ผมอารมณ์ดีเป็น
พิเศษจนพี่ชายแปลกใจ เพราะคิดอยู่ตลอดเวลาว่าจะพูดกับเธออย่างไรดีในวันรุ่งขึ้น ที่นี้เธอรู้จักผม
แล้ว เธอยิ้มให้ผมแล้ว เธอคงไม่รังเกียจที่จะพูดจากับผม เราจะมีเรื่องกันอย่างเป็นทางการในวันรุ่งขึ้น

ผมตื่นเช้ากว่าทุกวัน เมื่อมาเดินแถวอยู่แถวสะพานไม้สักพักหนึ่ง ผมเห็นผ้าเช็ดหน้าสีขาวผืนหนึ่งตก
อยู่ ผมจำผ้าแบบนี้ได้ถนัด เป็นผ้าเช็ดหน้าที่เธอชอบถือ ผมหยิบมันขึ้นมาด้วยความดีใจ ผ้าเช็ดหน้าสีขาวมี
คราบน้ำค้างและเปื้อนดิน บางทีเธออาจทำตกไว้ตั้งแต่เมื่อคืนนี้ก็ได้ เพราะผมคิดว่าเธอคงกลับบ้านดึกเมื่อ
คืนที่ผ่านมา ผมรอเธออยู่สักครึ่งชั่วโมง จนกระทั่งสายมาก ผมคิดว่าเธออาจไปวิทยาลัยแต่เช้าก็ได้ในวันนี้
หรือบางทีเธออาจหยุดเรียน ผมคิดขณะเดินไปขึ้นรถเมล์อย่างเหงาๆ แต่ก็ปีติใจที่เก็บผ้าเช็ดหน้าผืนน้อยนี้
ได้ ผมจะเอามันไปคืนแก่เธอเมื่อพบกัน ที่นี้ผมจะไม่ก่อกวนเกินไป เพราะมีสิ่งที่เป็นสื่อให้เราได้ทำความ
รู้จักกันอย่างเป็นทางการจะลักษณะมากขึ้น ผมพับผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นใส่หนังสือเรียนไว้อย่างเรียบร้อย

ผมกลับมาบ้านในตอนเย็นเร็วกว่าปกติ เพราะไม่ต้องการพลาดรถของวิทยาลัยที่จะพาเธอกลับ
บ้าน มานั่งรอที่ป้ายรถเมล์เหมือนเคย...เอ...ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ของคุณหรือเปล่าครับ...คิดว่าคุณคงยังไม่ตั้งใจ
จะทิ้งผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ละครับ...ผมคิดว่าผ้าเช็ดหน้าสีขาวผืนนี้เป็นของคุณนะครับ...ผมวนเวียนคิดอยู่แต่ว่า

จะพูดประโยคไหนกับเธอที่จะเข้าท่าที่สุด แต่ผมก็ไม่มีโอกาสจะพูดเหมือนที่ตั้งใจ เพราะแม้กระทั่งรถของวิทยาลัยของเธอผ่านไปแล้ว จนเกือบหกโมง เธอก็ยังไม่กลับมา

รถตำรวจเปิดหัววิ่งเข้าไปในซอยบ้านผมสองคัน มีคนพลุกพล่านผิดปกติ ดีกันอีกละซี ผมนึกในใจ ขณะที่เดินเข้าซอยอย่างหงอยเหงา

มีเสียงจ๊อกแจ๊กกันตั้งแต่ปากซอยว่ามีคนตาย ผู้คน โดยเฉพาะเด็กๆ วิ่งเข้าไปดูทางซอยลึก เมื่อมองไปข้างหน้าผมจึงเห็นผู้คนเป็นร้อยชุมนุมกันอยู่ที่สะพานไม้ รถของมูลนิธิร่วมกตัญญูวิ่งผ่านผมไป

มีใครตายที่สะพานนั้นแน่ๆ แล้ว ซอยย่านนี้มันช่างไม่น่าอยู่เอาเลย นี่เป็นหนที่สามแล้วที่ผมเห็นเหตุการณ์ทำนองนี้ ครั้งที่แล้วจ๊อกแจ๊กแทงกันตายก็ใกล้ๆสะพานไม้แห่งนี้ ผมคิดว่าจะชวนพี่ย้ายบ้านไปอยู่ที่อื่นเมื่อเรียนจบ เพราะเบื่อความเป็นซอยทรชนของที่นี่เต็มที แต่ดูบหนึ่งผมคิดว่าผมจะยังไม่ย้ายไปไหน จนกว่าจะรู้จักกับเธอ และถ้าอะไรเป็นไปเหมือนที่ผมฝัน ผมอาจไม่ย้ายไปไหนเลยก็ได้

ผมตั้งใจจะเดินเข้าบ้านโดยไม่แวะดูการเก็บศพซึ่งคิดว่าคงอยู่ในคูน้ำนั้น แต่เมื่อแว่วๆ ไทยมุงพูดว่า คนตายเป็นผู้หญิงทำให้ผมเบียดเสียดเข้าไปดูกับเขาบ้าง

ผมออกมารอรถเมล์สายกว่าปกติ ไม่ได้เสียเวลาแม้แต่คนเดียวที่สะพานไม้แห่งนี้ แวะซื้อหนังสือพิมพ์ที่ร้านปากซอย รูปของเธอคนที่ผมอยากรู้จัก เธอคนที่ผมฝันถึงปรากฏอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับ พร้อมด้วยพาดหัวและรายงานข่าวอย่างพิสดาร ที่นี้ผมก็รู้จักเธอผู้อยู่ในซอยเดียวกับผมแล้ว รู้ว่าเธอชื่ออะไร มาจากไหน อยู่กับใคร แต่จะมีประโยชน์อะไรอีกเล่า

ผ้าเช็ดหน้าสีขาวผืนนั้นยังอยู่ในหนังสือของผม ผมเปิดหนังสือคู่มืออย่างเสรีชิม กลีบของหางนกยูงปลายเดือนกรกฎาพรู่วางเกือบหมดต้น กลีบเก่ากลีบหนึ่งร่วงลงมาบนหนังสือที่ผมเปิดดูอยู่ มันหล่นลงบนผ้าเช็ดหน้าสีขาวของเธอ

สีแดงเข้มของกลีบหางนกยูงเหมือนสีเลือดเประเปื้อนบนผ้าเช็ดหน้าสีขาว

วาณิช จรุงกิจอนันต์ ผู้เขียน